

Hajas Tibor
Szentháromság

I. A test éneke

Az élet furcsaságát úgy hordom
 mint tegnapi ujjaim emlékét
 meggyötörten és szégyentelenül

Saját sebeim valószínűtlenebbek
 szemednél mely távoli furulyaszó
 égre nőtt percek között

Ha szólok nekik: ne fájjatok
 – olyan mintha idegenhez szólnék

Vérem, kenyér-kezű anyám
 naponta életet hoz –
 Vérem, dúdolgató a porban
 – nem én vagyok.

Testem miért kényszerít
 hogy megküzdjek vele?

II. A lélek zsolttára

Az emberszívben csorba vágy matat,
 mintha volna ott keresnivalója.
 Pók-fájdalom csupasz falakra is szalad
 nem-járt vízen egy másvilági bója.

Az el-nem-érteken hasalva szűkül
 az önmagát megvérző gondolat,
 keresztnek nőnek álmodó betűkből
 – nem ismerem eléggé csókomat.

A messze gyorsan visszaüt.
 S mert bőrömön hiába rágna,
 naponta átcibál – még észrevétlenül –
 egy napsütötte kis halálba.

III.

Kócos lelkem simogathatom,
 testem csitíthatják dalok,
 ha fáj, nekem fáj mindegyik,
 ki még e kettőn túl vagyok.